

AGLAIA

Celebrar l'esplendor de la realitat

dijous, 10 de desembre de 2020
L'experiència de Déu

Bissier 1961

"L'experiència de Déu no pot ser monopolitzada per cap religió ni per cap sistema de pensament. L'experiència de Déu, com a

experiència última, no és tan sols una experiència possible sinó també necessària per a tot ésser humà que vulgui arribar a la consciència de la seva pròpia identitat. L'ésser humà arriba a ser plenament humà quan fa l'experiència del seu últim "fonament", d'allò que realment és.

L'experiència de Déu no és l'experiència de res ni de ningú, no és experiència de cap objecte.

(...)

L'experiència de Déu no és experiència de res: "Déu" no és un objecte a experimentar. És l'experiència del no-res: per això és inefable. És aquella experiència en la qual s'experimenta que la pròpia experiència no esgota el fons de cap realitat. És l'experiència del buit, de l'absència. L'experiència per la qual hom esdevé conscient que hi ha "quelcom més". no d'ordre quantitatiu, no en el sentit d'alguna cosa que s'arribi a completar, sinó d'un buit sense fons, d'un No-ésser, d'un "més", si es vol, que

precisament fa que sigui possible l'experiència.

L'experiència de Déu no és una experiència especial, ni molt menys una experiència especialitzada. Quan volem fer l'experiència de Déu, quan forcem qualsevol experiència, inevitablement la deformem i se'ns escapa. Sense els llaços que ens uneixen amb tota la realitat no podem tenir experiència de Déu. És en l'experiència de menjar i de beure, d'estimar, de treballar, de fer companyia, de donar un bon consell, de fer un mal pas, etc., que es troba l'experiència de Déu. L'experiència de Déu, com que no és experiència de res, és pura experiència. (...)

L'experiència de Déu és l'arrel de tota experiència. Abraça amb profunditat totes les experiències humanes: la de l'amic, de la paraula, de la conversa. És l'experiència subjacent a tota experiència humana: dolor, bellesa, plaer, bondat, angoixa, fred, etc., subjacent a tota experiència per tal com ens descobreix una dimensió d'infinít, no-finit, in-acabat;

subjacent a tota experiència i, per tant, no susceptible de ser completament expressada amb cap idea, sensació o sentiment.

(...)

L'experiència de Déu subjacent a tota experiència i per la qual ens fem homes ens fa conscients de la nostra contingència, ens torna humils i capaços de comprendre. Per aquesta experiència ens adonem que entrem dins d'una cosa que ho abraça tot i som conscients d'una doble dimensió de presència i absència, conscients que participem en un "més" en el qual, d'una manera o altra, podem confiar."

Raimon Panikkar a "Espiritualitat, el camí de la vida", *Opera Omnia* vol. I, tom 2, pp. 49-51, Fragmenta Editorial (2012)

